16/06/2021

Επικήδειος χαιρετισμός στον π. Αλέξιο Εγκλειστριώτη

/ Γνώμες

Επικήδειος χαιρετισμός
Του Καθηγητή Χρήστου Κ. Οικονόμου
Τέως Προέδρου και Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης
Προέδρου Τμήματος Θεολογίας Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Πάφος, Μονή Αγίου Νεοφύτου
Τρίτη, 15 Ιουνίου 2021

Αγαπητέ και πεφιλημένε μου φίλε και αδελφέ
π. Αλέξιε

Ενώ ετοιμαζόμασταν να πάμε στην Ασπροβάλτα Θεσσαλονίκης, όπως τόσα χρόνια, για να ολοκληρώσουμε το νέο μνημειώδες έργο, που εσύ εμπνεύστηκες και με τη δική σου πρωτοβουλία ξεκινήσαμε, την απόδοση δηλαδή στη νεοελληνική, Κείμενο – Μετάφραση – Σχόλια, του εξάτομου έργου της κριτικής εκδόσεως των Συγγραμμάτων του προστάτη Αγίου της Μονής σου, του Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, που το 2009 βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών, βρισκόμαστε εδώ στη Μονή της Μετανοίας σου, όπου βρίσκεσαι από δώδεκα ετών, για να σε προπέμψουμε και να σε συνοδεύσουμε στην αιώνια κατοικία σου.

Το έργο αυτό, που το Ηγουμενοσυμβούλιο της Ιεράς Μονής σου, διά του Ηγουμένου, Χωρεπισκόπου Χύτρων Λεοντίου, μας ανέθεσε, ήταν αδύνατο να δει το

φως της δημοσιότητας χωρίς τη δική σου πρωτοβουλία και συντονισμό, για την εξεύρεση και διαχείριση πόρων με τη στήριξη της Αρχιεπισκοπής και του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Β΄. Το πρώτο, το εξάτομο έργο των Συγγραμμάτων του Εγκλείστου ήταν ένα ιστορικό εγχείρημα που ολοκληρώθηκε με το δικό σου γενικό συντονισμό. Άρχισε τη δεκαετία του 1990 και ολοκληρώθηκε το 2009. Το δεύτερο ,άρχισε το 2010 και μέχρι σήμερα εκδόθηκαν οι πρώτοι τέσσερις τόμοι, και είναι έτοιμοι στο τυπογραφείο άλλοι τέσσερις, πάτερ Αλέξιε, ενώ οι άλλοι πέντε είναι δρομολογημένοι να ολοκληρωθούν σύντομα. Επομένως, στα χέρια της Μονής σου και του Αρχιεπισκόπου βρίσκεται εν δυνάμει ολοκληρωμένο το έργο σου. Η Επιστημονική Επιτροπή, και εγώ ως Πρόεδρος, συγκλονισμένοι από τον αδόκιμο θάνατό σου, θα συνεχίσουμε το έργο για την ολοκλήρωσή του, γιατί αυτό είναι το μνημόσυνό μας στην αιωνία μνήμη σου. Αυτά τα νέα ήθελα να σου πω, πάτερ Αλέξιε, απλά, πεζά, αλλά που γράψαν ιστορία στα θεολογικά γράμματα της Κύπρου, του Ελληνισμού και της Οικουμενικής Ορθοδοξίας γενικότερα.

Αγαπημένε μου φίλε π. Αλέξιε,

Είμαι τυχερός που σε γνώρισα και γίναμε αδελφικοί φίλοι, τώρα και μια τριακονταετία και συμπορευθήκαμε για τη δημιουργία ενός έργου ιστορικού, προσφορά της Μονής σου στην ανθρωπότητα, τα γράμματα και τον πολιτισμό. Είμαι τυχερός γιατί γνώρισα τον αδαμάντινο χαρακτήρα σου, την ευθύτητα και παρρησία του λόγου σου. Θαύμαζα την ευφυΐα σου, το οργανωτικό σου πνεύμα, τη δυναμικότητά σου, την άριστη θεολογική σου παιδεία, τη σεμνότητα και ταπεινότητά σου να αποδίδεις τον πρέποντα σεβασμό στους Αρχιερείς και τους ακαδημαϊκούς δασκάλους, αλλά και σε κάθε απλό άνθρωπο. Θαύμαζα την υπομονή και επιμονή σου στους στόχους της ζωής σου καθώς και τα φιλάνθρωπα αισθήματά σου.

Τήρησες κατά γράμμα όσα ζητά ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός στο Ευαγγέλιο της Κρίσεως (Ματθαίου 25, 31 – 46): χόρτασες τους πεινασμένους με την αβραμιαία φιλοξενία σου, ξεδίψασες τους διψασμένους, φροντίζοντας όλους αυτούς τους ανθρώπους οι οποίοι ζητούσαν λόγο παρηγοριάς. Περιμάζεψες τους ξένους, έντυσες τους γυμνούς, επισκέφθηκες τους αρρώστους και τους φυλακισμένους, στήριξες τους ηλικιωμένους και φρόντισες κάθε άνθρωπο που ερχόταν σε σένα. Ακόμη και το φλογερό γράψιμό σου για πνευματικά θέματα ανέπαυε χιλιάδες πονεμένους ανθρώπους που ανέμεναν το λόγο παρηγοριάς σου να φθάσει στα χέρια τους.

Πεφιλημένε μου π. Αλέξιε: «Θρηνώ και οδύρομαι, όταν εννοήσω τον θάνατο», ψάλλει ο υμνωδός της νεκρώσιμης ακολουθίας ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, διότι, «όντως φοβερώτατον το του θανάτου μυστήριον, πώς ψυχή εκ του

σώματος, βιαίως χωρίζεται εκ της αρμονίας, και της συμφυίας ο φυσικότατος δεσμός θείω βουλήματι αποτέμνεται». Όμως, η μητέρα μας Εκκλησία με τον βιβλικό της λόγο μας δίνει ελπίδα, αισιοδοξία και λύνει το ανθρώπινο δράμα μας: «Αμήν αμήν λέγω υμίν», αναφέρει ο Χριστός, «ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκε εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάννη 5, 24).

Φαίνεται, πολυαγαπημένε μου φιλέ και αδελφέ π. Αλέξιε, αυτή η κοιλάδα του κλαυθμώνα, δεν σε χωρούσε πια. Ήθελες να αναπνεύσεις τον αέρα του Παραδείσου και της αιωνιότητας, στη βασιλεία των Ουρανών, «εν σκηναίς δικαίων». Φαίνεται, ότι η συντροφιά των «μικρών» ανθρώπων δεν σε ανέπαυε πια και ήθελες τη συντροφιά των Αγίων. Γι' αυτό η ενασχόλησή σου, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια της ζωής σου με τον Άγιο Νεόφυτο και κατόπιν με τον Άγιο Εφραίμ, σε έπεισαν ότι η θέση σου δεν είναι στη γη αλλά στον ουρανό. Γι' αυτό έσπευσες να μας εγκαταλείψεις. Εμείς όμως σκεφτόμαστε ανθρωποειδώς, ενώ εσύ σκεφτόσουνα θεοειδώς και χριστοειδώς. Φαίνεται φίλε μου πολυαγαπημένε, πως οι πικρίες των μικρών φτωχών χοϊκών ανθρώπων δεν σε ανέπαυαν και ήθελες να βρεθείς στους κόλπους του Αβραάμ «εν σκηναίς δικαίων» και να συναριθμηθείς με τους Αγίους της Άνω Ιερουσαλήμ.

Ήσουν ένας άγγελος και ήρθε η ώρα να πετάξεις με τους πραγματικούς αγγέλους γύρω από το ουράνιο θυσιαστήριο και με την καλλικέλαδη φωνή σου να υμνολογείς τον Τριαδικό Θεό.

Πολυαγαπημένε μου π. Αλέξιε, μια ανέφελη τριακονταετής αδελφική φιλία μας δένει. Σε γνώρισα περισσότερο από τον εαυτό μου, σε αγάπησα και σε πόνεσα περισσότερο από αδελφό μου, αλλά όπως τα λέγαμε όλα καθημερινά, να ξέρεις ότι το πικρό ποτήριο του θανάτου σου, ο αδελφός σου Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρος το ήπιε έως την τελευταία σταγόνα. Γι' αυτόν δεν πέθανε ένας απλός αδελφός, αλλά το παιδί του. Έφυγε ένα κομμάτι από τον εαυτό του. Μπορώ να σε διαβεβαιώσω, Αλέξιέ μου, ότι έζησε το μαρτύριο της δοκιμασίας σου, και έκανε ό,τι ανθρωπίνως ήταν δυνατό για να σε κρατήσει στη ζωή, αλλά επί ματαίω. Εμείς οι φίλοι σας, δίπλα του καθημερινά, μέσα από την αισιόδοξη προοπτική της πίστεως, αλλά και τον ανθρώπινο σπαραγμό του θλιβομένου και καταπονουμένου ζήσαμε όλο το δράμα της δοκιμασίας σας. Επίσης, και τα αδέλφια και οι συγγενείς σου και όλοι οι απλοί άνθρωποι που έχεις ευεργετήσει είναι εδώ, κεριά αναμμένα να φωτίζουν το δρόμο σου ανεβαίνοντας στον ουρανό «για τας αιωνίους μονάς».

Πολυαγαπημένε μου φίλε π. Αλέξιε, μιμητής ήσουν των Αγίων, μπορείς τώρα με παρρησία και ακατακρίτως να συνομολογήσεις με τον Απόστολο Παύλο: «τον

αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρᾳ, ο δίκαιος κριτής» (Β΄ Τιμοθέου 4, 7-8).

Καλό σου ταξίδι π. Αλέξιέ μου και αιωνία να είναι η μνήμη σου.